

plural. No es pot liquidar una part de l'esquerra. I molt menys un pensament amb una tradició tan democràtica com la del PSUC, que actualment no el representen Rafael Ribó, Jaume Bosch, Jordi Guillot ni Joan Saura. El tenen segrestat com si fos l'Ortega Lara. Això és el que fan!»

—Com pensen alliberar-lo?

—«No pensem alliberar-lo. En tot cas, ho faran els propis militants del PSUC que van participar en el congrés, que eren minoria i continuen treballant en aquesta línia. Nosaltres, no.»

—Però els deuen ajudar?

—«Nosaltres coincidim amb ells, ens reunim i estan convidats a assistir als òrgans de direcció del PCE. Tenim relació i si demanen que vingui en Julio Anguita a fer un acte, vindrà. El PCE no pinta cap paper controlador.»

—Aquesta ruptura a IC, que és existent a la pràctica, quina traducció pot tenir en unes properes eleccions?

—«No ho sé. No vull avançar-me a cap aconsegiment. Això ho decidirà la gent que treballa aquí, no els que som a Madrid. El PCE no s'interfereix, malgrat que hi hagi alguns que parlin de la mà negra de Paco Frutos. Des d'allà, no fotarem cap interferència. En el seu moment ho haurà de decidir la gent d'aquí, segons el que es vulgui fer a les properes eleccions catalanes.»

—Amb el panorama que descriu, és descartable que hi hagi una opció electoral diferenciada de la majoria d'IC?

—«No és descartable res, però això ho ha de decidir la gent que és a la minoria dins d'IC. Una minoria molt significativa i veritablement plural.»

—Insinua que la majoria no ho és?

—«La majoria va a pinyó fixe, però suposo que també hi ha pluralitat.»

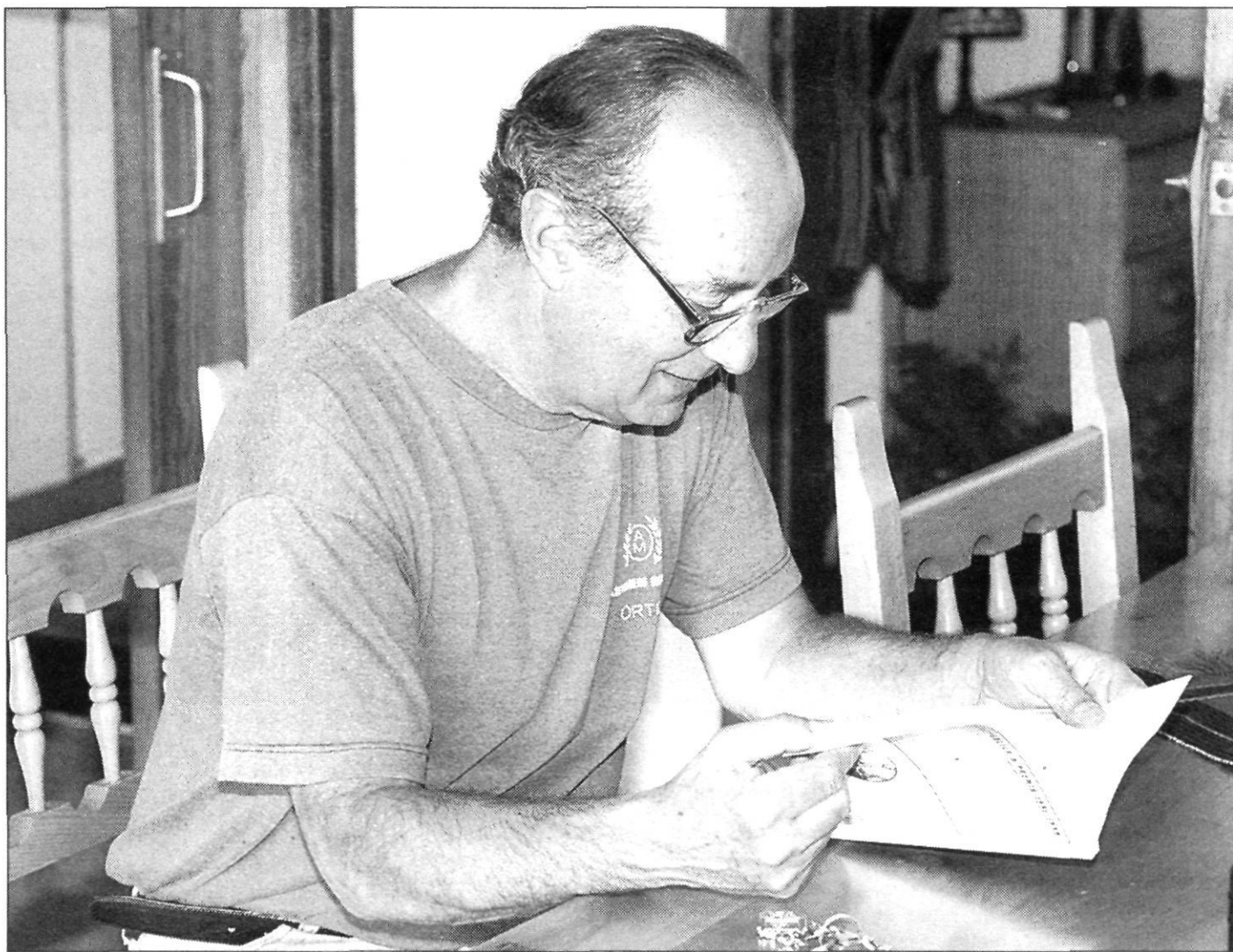
—En els barris obrers, el vot de qui seria patrimoni des d'un punt de vista ideològic, de l'anguitisme o d'IC?

—«El vot és de qui se'l treballa. Als barris obrers i al cinturó industrial hi ha una barreja. Barris on el PSUC era majoritari tradicionalment, després de la crisi del PSUC ho va ser el PSC i actualment CiU ha entrat amb força.»

—El Partit Popular també.

—«També. Això demostra que hi ha coses que es fan malament. Independentment del desenvolupament econòmic, moltes vegades hi ha una reacció contrària al PSC, a IC i al pujolisme, que afavoreix un cert espanyolisme que pensen que representa el PP. En aquests barris, una de les tasques fonamentals que no fa IC seria intentar connectar culturalment, socialment i electoralment perquè la gent torni a estar influïda per l'esquerra. Trobo una mica absurd que siguin les opcions de dretes les que s'emportin els vots d'aquests barris.»

—El Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC) pot recuperar aquest vot

Frutos és la mà dreta d'Anguita al PCE, on sovint exerceix de número 1 perquè el califa s'hi pugui dedicar més a IU. Foto: SAÛL GORDILLO

amb més facilitat que la gent del sector minoritari d'IC?

—«La gent del PCC representa una part del que històricament va ser el PSUC. Tenen capacitat organitzativa, voluntat militant i activista i un pensament. Una altra part del que va ser el PSUC està representada per la gent del *Manifest per un PSUC viu*. Tot això, gradualment, hauria d'anar a convergir en el futur a un PSUC viu. Penso que es podria retrobar el fil conductor a nivell cultural i polític per reconstruir una forta fusió d'esquerres, nacional i social, capaç de fer forat i de recuperar una part molt important del que s'ha perdut als barris obrers i als cinturons industrials. Tenir vocació d'incidir en els sectors joves, amb una visió renovada de la construcció de Catalunya en el marc d'una Espanya i una Europa federals.»

—Ara té bon *feeling* amb el PCC, però vostè era secretari general del PSUC quan es va ordenar l'expulsió dels prosoviètics. La vida dona moltes voltes.

—«Jo era secretari general quan es va fer la separació del comitè central

«El distanciament cada vegada és més gran i no sé què hi fem al mateix grup parlamentari persones i organitzacions que defensem el contrari. Vaig donar suport a Ribó quan va ser elegit secretari general del PSUC i em vaig equivocar. És un fracàs rere fracàs. A les properes eleccions, no hi ha res que sigui descartable.»

del PSUC de 27 o 28 dirigents. Vam cometre greus errors, sectarismes i dogmatismes. I no amb caràcter unilateral. En aquell moment, vaig pensar que era el millor. Les anàlisis que feien aquests companys [actualment al PCC] eren equivocades, a nivell internacional. Segurament tenien més raó a nivell nacional, del que estava passant a Espanya i del paper del PCE i Santiago Carrillo.»

—Ells tenien raó?

—«Sí, tenien més raó en aquestes qüestions, però no en tenien...»

—Amb l'eurocomunisme?

—«No era l'eurocomunisme, sinó el tacticisme carrillista. Això que amb el 8 o 9% a tot Espanya es pensés en Carrillo que era el centre de la política espanyola i que l'UCD i el Suárez se l'escoltaven. No tenia res a veure amb la realitat. Això va provocar uns determinats moviments dins del PCE i del PSUC que van esclatar, acompanyat d'unes anàlisis profundament errònies del que estava passant al món i a Espanya.»

—Què va fer vostè?

—«Vaig intentar reconduir les coses amb equilibri. No va ser possible. Es va estirar massa cap a un cantó i cap a l'altre. Sóc autocrític amb la meua actuació com a secretari general del PSUC i, com que sóc profundament democràtic, assumeixo les meves responsabilitats i culpes. Espero que tothom assumeixi les seves i es doni compte que han passat 16 anys de la crisi. És el moment d'haver metabolitzat els canvis. I a partir d'aquesta experiència, òbviament negativa per l'esquerra catalana i pel PSUC, construir cap al futur.»

«Els dirigents de CCOO han perdut la identitat i els papers»

S.G.

Rafael Ribó es queixa que vostès tenen contactes amb el sector minoritari i que estan incomplint les regles del joc perquè Iniciativa és sobirana.

—«Això de la sobirania d'IC és un conte xinès. Si Ribó es pensa que les idees moren a l'Ebre, s'equivoca. Les idees circulen, encara que es pensi que domina *ex cathedra* els problemes. No domina res. Hi ha gent gens radical, però amb

principis, valors, dignitat i, naturalment, no es deixa prendre el pèl per qualsevol Ribó.»

—A la V Assemblea d'IU, Julio Anguita se la juga?

—«No. Tot dirigent pot sortir escollit o no quan democràticament posa el càrrec a disposició dels congressistes.»

—No té por que la gent amb la què tenen discrepàncies els guanyin democràticament?

—«No, cap por. Tinc confiança en el que defensem, que té errors i insuficiències.»

—Quins errors?

—«Declaracions que fas en un context determinat i penses que s'entendran, però potser la gent entén el que vol. A més, no controles els mitjans de comunicació. Vaig trobar espèrptic que *La Vanguardia*, un periòdic de dretes que considerava seriós, dediqués tota la portada a dir que *IU rompe la unidad antiterrorista en Mondragón*. Va ser una cosa tan espèrptica, maniobrera i mesquina que vaig pensar com

és possible que, per la dèria d'anar destruint IU, un diari faci això. Però bé, la campanya està en marxa. Hi participa *La Vanguardia*, el grup Prisa... I les emissores públiques es deuen al seu amo, que ara és el PP. I no crec que hi hagi cap interès per potenciar una opció d'esquerres com IU, que és la que li dona canya.»

—La relació amb CCOO és una assignatura pendent?

—«No. Crec que hi ha hagut un procés de pèrdua d'identitat

i de papers per part dels dirigents de CCOO i molt concretament d'Antonio Gutiérrez. Una persona que al principi no m'havia enganyat. El vaig conèixer l'any 78 i em semblava un bon xicot. Li vaig agafar més afecte sindicalment, però després m'he adonat que, a part de tenir una ambició desmesurada, cada cop ha anat adaptant-se més al sistema de valors d'aquesta societat. Cada vegada defensa menys els interessos socials de l'esquerra.»